

Pažado vaikai

***"Aš sugrįšiu pas tave kitais metais maždaug
šiuo laiku, ir tavo žmona Sara turės sūnų!"***

Pradžios 18:10

Praėjus daugeliui metų po to, kai Dievas pašaukė Abraomą iš Uro žemės, jam buvo Dievo įsakyta eiti su savo sūnumi Izaoku į Morijos žemę. Dievas tarė: "Imk savo sūnų, savo vienintelį sūnų - taip, Izaoką, kurį taip myli, - ir eik į Morijos žemę. Eik ir paaukok jį kaip deginamąjį auką ant vieno iš kalnų, kuriuos tau parodysiu". Pradžios 22:2

Atvykęs į Moriją, Abraomas pasiruošė paaukoti savo mylimą sūnų, kad paliudytų savo didelę meilę Dievui. Tačiau lemiamą akimirką Abraomo ranką nuo Izaoko paaukojimo sustabdė angelas (11, 12 eilutės). Kalbėdamas Dievo vardu, angelas tarė: „Kadangi tu man paklūsti ir neatsisakei net savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus, prisiekiu savo vardu, kad tikrai tave palaiminsiu. Tavo palikuonis padauginsiu nesuskaičiuojamai, kaip žvaigždes danguje ir smėlį ant jūros kranto. Tavo palikuonys

užkariaus savo priešų miestus. Per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos - visa tai dėl to, kad tu man paklusai". 16-18 eilutės.

Ne per Įstatymą

Vėliau izraelitai suprato savo išskirtinį nacionalinį statusą pagal Įstatymo Sandorą, kurią Dievas per Mozę įsteigė ant Sinajaus kalno. Buvo patvirtinta, kad jie yra pažadėtoji sėkla ir, kaip Abraomo prigimtiniai palikuonys, yra vieninteliai paveldėtojai viso to, ką jam pažadėjo Dievas. (Iš 6, 2-8). Tačiau apaštalas Paulius aiškina: "Pažadas, kad jis bus pasaulio paveldėtojas, buvo duotas Abraomui ar jo palikuonims ne per įstatymą, bet per tikėjimo teisumą. Nes jei paveldėtojais taptų tie, kurie yra iš įstatymo, tikėjimas netektų prasmės, ir pažadas netektų galios, nes įstatymas sukelia rūstybę, nes kur nėra įstatymo, ten nėra ir nusižengimo. Todėl pažadas yra iš tikėjimo, kad jis būtų malone, kad būtų užtikrintas visiems palikuonims, ne tik tiems, kurie yra iš įstatymo, bet ir tiems, kurie yra iš Abraomo, mūsų visų tėvo, tikėjimo." Romiečiams 4:13-16

Pažadėtoji sėkla

Ankstesnėse eilutėse Paulius pabrėžia, kad Dievo pažadų dėl palikuonių pagrindas remiasi ne Mozės įstatymu, bet Abraomo tikėjimu. Toliau apaštalas moko, kad nėra taip, tarsi Dievo žodis būtų žlugęs. Juk ne visi, kilę iš Izraelio, yra Izraelis. Taip pat ir dėl to, kad jie yra jo palikuonys, jie visi nėra Abraomo vaikai. Priešingai: Būtent per Izaoką bus skaičiuojami jūsų palikuonys. Kitaip tariant, ne vaikai pagal fizinę kilmę yra Dievo vaikai, bet vaikai pagal pažadą laikomi Abraomo palikuonimis. Juk būtent taip buvo nurodytas pažadas: Aš sugrįšiu nustatytu laiku, ir Sara turės sūnų. Ne tik tai, bet ir Rebekos vaikus tuo pačiu metu pradėjo mūsų tėvas Izaokas". Romiečiams 9,6-10

Pažadėtoji sėkla, kuri palaimins visas žemės gimines, nėra prigimtinis Izaokas, nes jis tarnauja tik kaip didesnio dvasinio Izaoko paveikslas. Tikrąją sėklą - dvasinį Izaoką - sudarys ir žydai, ir pagony. Dabartiniame Evangelijos amžiuje ši dvasinė sėkla pradedama nauju ir ypatingu būdu, panašiu į tą, kuriuo buvo pradėtas prigimtinis Izaokas per konkretų Dievo pažadą.

Pažadas Mamrėje

Pažadas Abraomui buvo duotas Mamrėje ir užrašytas mums: "Viešpats pasirodė Abraomui prie didžiųjų Mamrės medžių, kai jis dienos kaitroje sėdėjo prie savo palapinės įėjimo. Abraomas pakėlė akis ir pamatė netoliese stovinčius tris vyrus. Pamatęs juos, jis nuskubėjo nuo savo palapinės įėjimo jų pasitikti ir žemai nusilenkė iki žemės". Tęsdamas pasakojimą, vienas iš vyrų paklausė: "Kur tavo žmona Sara? Jis atsakė: "Ten, palapinėje. Ir jis tarė: "Kitais metais maždaug tokiu metu aš tikrai sugrįšiu pas tave, ir tavo žmona Sara turės sūnų. Sara klausėsi prie įėjimo į palapinę, kuris buvo už jo. Abraomas ir Sara jau buvo labai seni, ir Sara jau buvo peržengusi vaisingo amžiaus ribą: "Ir Dievas tarė: 'Sara, tavo žmona, pagimdys tau sūnų, ir tu pavadinsi jį vardu Izaokas'". Pradžios 18:1,2,9-11; 17:19

Paulius skelbia, kad stebuklas ir pažadas, susijęs su Izaoko gimimu, tokiu būdu panaikina izraelitų pretenzijas į išskirtinę teisę į pažadėtąjį Abraomo palikuonį. Nei pažadas Abraomui ir Sarai, nei vaikas, kurį ji vėliau pagimdė, nebuvo įstatymo vaisius, bet jų tikėjimo Dievo galia vaisius. Apaštalas laiške

broliams hebrajams pabrėžia, kad Abraomas, Sara ir Izaokas reiškė, jog visos žmonijos išgelbėjimas turi būti pasiektas tik per gyvybiškai svarbų tikėjimo elementą. Jis sakė: "Būtent tikėjimu Abraomas pakluso, kai Dievas pašaukė jį palikti namus ir keliauti į kitą kraštą, kurį Dievas jam duos kaip paveldą. Jis išvyko nežinodamas, kur eina. Ir net pasiekęs Dievo jam pažadėtą kraštą, jis gyveno ten tikėjimu - jis buvo tarsi svetimšalis, gyveno palapinėse. Taip pat elgėsi ir Izaokas bei Jokūbas, paveldėję tą patį pažadą. Abraomas su pasitikėjimu laukė miesto su amžiniais pamatais, Dievo suprojektuoto ir pastatyto miesto. Tikėjimu net Sara galėjo susilaukti vaiko, nors buvo nevaisinga ir per sena. Ji tikėjo, kad Dievas ištesės savo pažadą". Hebrajams 11,8-11

Apsvarstykite pažadą

Skelbdamas tyrą tikėjimo žinią, Paulius sulaukė įnirtingo pasipriešinimo iš judaizmo atsivertusių krikščionių, kurie mokė paklusti ir Kristui, ir Mozės įstatymui. Priešindamasis tam, apaštalas užsimena apie pažadą ir stebuklą, susijusį su Sara bei Izaoko gimimu, ir klausia: "Sakykite, jūs, kurie norite būti pagal įstatymą, argi nežinote, ką sako įstatymas? Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną

iš vergės, kitą iš laisvosios. Jo sūnus iš vergės gimė pagal kūną, o sūnus iš laisvosios gimė iš dieviškojo pažado. Galatams 4:21-23

Toliau Paulius atskleidžia simbolinę Abraomo žmonių reikšmę. "Tai alegoriškai kalbant, nes šios moterys yra dvi sandoros: viena, kilusi nuo Sinajaus kalno ir gimdanti vaikus, kurie bus vergai; ji yra Hagara. O ši Hagara yra Sinajaus kalnas Arabijoje ir atitinka dabartinę Jeruzalę, nes ji su savo vaikais yra vergijoje. Tačiau aukščiau esanti Jeruzalė yra laisva; ji yra mūsų motina. Juk parašyta: "Džiaukis, nevaisinga moterie, kuri negimdai; džiaukis ir šauk, negimdanti, nes nevaisingosios vaikų daugiau negu tos, kuri turi vyrą". 24-27 eilutės.

Dvi sandoros

Įvardydamas vergę Hagarą ir užsimindamas apie laisvąją Sarą, Paulius kalba apie dvi Abraomo žmonas. Tai dviejų sandorų figūros arba simboliai. Viena sandora pavergia per kūną ir jai būdinga tiesioginė Jeruzalė. Kita sandora išlaisvina per dvasią ir jai būdinga dvasinė Jeruzalė. Paulius sako, kad Hagara simbolizuoja Įstatymo sandorą, kuri įpareigoja tuos, kuriems ji galioja, įsakymais, kurių jie nesugeba laikytis. Tuo tarpu Sara simbolizuoja

išlaisvinimo sandorą, pagal kurią visi, esantys jos valdžioje, yra laisvi nuo tų įsakymų reikalavimų. Apaštalas sąmoningai vengia minėti Keturą, trečiąją Abraomo žmoną (Pr 25, 1. 2). Nors Ketura gali reikšti trečiąją sandorą, tačiau tai išplėstų Pauliaus temos lauką, neapsiribojant dviem jo iškeltais klausimais. Pirma, Įstatymo sandora simbolizuoja Izraelio vergiją standartui, dėl kurio tie, kurie buvo jos pavaldūs, buvo amžinai pasmerkti. Antra, yra kita sandora, kuri dabartiniame Evangelijos amžiuje reiškia laisvės per Kristų nuo bet kokio pasmerkimo perspektyvą.

Saros sandora

Paulius pareiškė, kad sandora, kurią vaizduoja ištikimoji Sara, "yra mūsų motina". Todėl sandorą, iš kurios bus išvesta pažadėtoji palikuonė, galima tinkamai pavadinti Saros sandora arba, kaip kartais sakoma, abraomo sandoros Saros bruožu. Nuo Sekminių būsimieji pažadėtosios sėklos klasės nariai yra pradedami Šventosios Dvasios galia. Paulius šią dvasinę Izaoko klasę, pažadėtąją sėklą, įvardija kaip susidedančią iš Kristaus ir visų tų, kurie "priklauso" Jam šiame amžiuje. "Pažadai buvo ištarti Abraomui ir jo palikuonims. Jis nesako: Ir palikuonims, kaip turėdamas omenyje daugelį, bet vienam: Ir tavo

palikuonims, tai yra Kristui. ... Juk jūs visi, pakrikštytieji Kristuje, apsilvirkite Kristumi, ... nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. O jei priklausote Kristui, esate Abraomo palikuonys, paveldėtojai pagal pažadą". Galatams 3:16, 27-29

Tie Kristaus sekėjai, kurie liks ištikimi, kartu su Juo sudarys tikrąją pažadėtąją sėklą - didįjį Izaoką - kuri palaimins "visas žemės gimines". (Apd 3, 25). Šie ištikimieji yra Dievo šventieji. Jie yra pradedami, auginami ir subrandinami vaizdingose Sandoros įsčiose, kurios taip pat apibūdinamos kaip aukos sandora. "Surinkite pas mane mano šventuosius, tuos, kurie sudarė su manimi aukos sandorą". Ps 50, 5.

Apaštalas priminė judėjams, kad aukos Sara sandora prieš daugelį amžių buvo vaizdingai išpranašauta ir, nors ilgai buvo nevaisinga, ilgainiui duos gausėsių vaisių negu Įstatymo sandora, kuriai žydai buvo taip uoliai ir klaidingai atsidavę. Kreipdamasis į tuos, kurie gimė iš Šventosios Dievo Dvasios, apaštalas tiesiogiai išsako savo mintį, sakydamas: "Dabar mes, broliai, kaip ir Izaokas, esame pažado vaikai". (Gal 4, 28). Taigi Paulius kalba ne apie pažadą, duotą Morijos žemėje -

Pradžios knyga 22 - kuris susijęs su Abraomu, bet apie pažadą, duotą Mamrės žemėje - Pradžios knyga 18 - kuris susijęs su Sara, pagimdžiusia Izaoką, pažado vaiką.

Išvaryta vergė

Laiške galatams Paulius toliau priešinasi judėjų mokymui. Jis kalba apie konflikto istoriją pačiuose Abraomo namuose, kur kūno vaikas Izmaelis persekiojo jaunesnįjį vaiką Izaoką, kuris buvo pradėtas Dievo galia. Dėl to kūniškasis vaikas ir jo motina Hagara buvo išvaryti. Apaštalas sako: "Kaip tada tas, kuris gimė pagal kūną, persekiojo tą, kuris gimė pagal Dvasią, taip ir dabar. Vis dėlto ką sako Raštas? Išvark vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus nebus paveldėtojas kartu su laisvosios sūnumi. Taigi, broliai, mes nesame vergės, bet laisvosios vaikai". Galatams 4:29-31; Pradžios 21:9,10

Ypatingas kūrinys

Izaokas buvo pradėtas ir gimė nepaprastomis aplinkybėmis. Jis buvo ypatingas Dievo galios kūrinys ant Saros įsčių. Paulius aiškiai sako, kad panašiai turi būti ir su dvasiniu Izaoku. Ši dvasinė žydų ir pagonių klasė, kurios galva yra Kristus Jėzus, yra pradėta Dievo galia. (Gal 3, 28). Ryškiai "naujas

kūrinys" yra auginamas ir plėtojamas Sandoros įsčiose (2 Kor 5, 17). Pirmojo prisikėlimo metu išvesta, pirmiausia galva, mūsų Viešpats Jėzus, o paskui Jo ištikimi "kūno" nariai, užbaigta dvasinė sėkla palaimins visą žmoniją per Kristaus Mesijo karalystės karaliavimą. (1 Korintiečiams 12, 12. 27; Kolosiečiams 1, 18; Apreiškimo 20, 6). Paulius taip teigia, kad Dievas "visa padėjo po jo [Jėzaus] kojomis ir davė jam būti visa ko galva Bažnyčiai, kuri yra jo kūnas, pilnatvė to, kuris pripildo visa visame kame". Efeziečiams 1, 22. 23

Kristus

Didžioji Izaoko klasė bus kolektyvinė, dvasinė sėkla, sudaryta ne tik iš žydų, bet ir iš visų tautų atstovų, kurie turi Abraomo tikėjimą. Šie dvasios palikuonys - broliai Kristuje - yra pažadėtasis simbolinių įsčių vaisius - Saragos laisvės sandora. Būtent šiose simbolinėse įsčiose bus pagimdytas Kristus, galva ir kūnas, kad palaimintų visas žemės gimines "Naująja Sandora". (Jeremijo 31, 31-34). Ją gali gerai atvaizduoti trečioji Abraomo žmona Ketura, nurodanti į sandorą, kuri bus tarpininkaujama visai žmonijai per tūkstantį Mesijo karalystės metų. Hebrajams 12:24

"Skėtinė" Abraomo sandora saugo pažadą palaiminti visas žemės tautas ta dvasine sėkla, kai tik ji bus išvesta iš Saros sandoros bruožo. Viskas, kas susiję su Izaoku kaip pažado vaiku, priklausė nuo Saros tikėjimo, kad Dievas gali padaryti tai, ką pažadėjo. Panašiai ir didesnis Izaokas - Kristaus galva ir kūnas - pradėtas ir pradėtas dabartiniame krikščioniškame amžiuje, per tikėjimą bus išvaduotas amžinajai visų naudai. Ef 2, 6-9; 1 Jn 5, 4

"Palaiminti ir šventi tie, kurie dalyvauja pirmajame prisikėlime. Jiems antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir viešpataus su Juo tūkstantį metų". (Apreiškimo 20, 6). "Štai sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais po tų dienų, - sako Viešpats, - įdėsiu savo įstatymus į jų protą ir įrašysiu juos į jų širdis; aš būsiu jiems Dievas, o jie man bus tauta: Ir jie nebemokins kiekvienas savo artimo ir kiekvienas savo brolio, sakydami: 'Pažink Viešpatį', nes visi mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio". Hebrajams 8,10-11